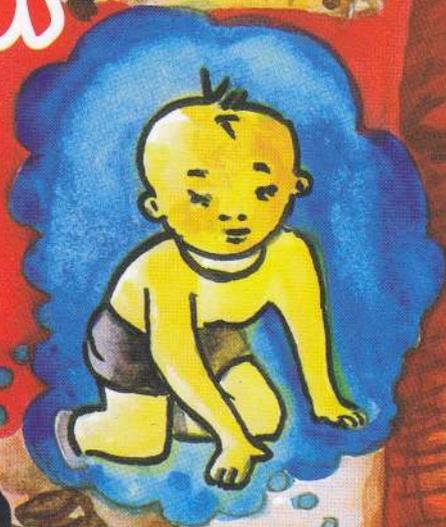

குள்ளன்

எம். எம். மன்ஸூர்

குள்ளன்

சிறுவர் கதை

கலாபூஷணம்

எம். எம். மன்ஸூர்

நூலாசிரியர் வெளியீடு
460/16, அடுவாவலவத்த, பெலிகம்மன,
மாவனல்லை.
தொ. பே. இல. 0773706374

இந்நூல் கல்வியமைச்சின் இலங்கைத் தேசிய நூலக அபிவிருத்திச் சபையின் அனுசரனையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இந்நூலில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள காரணங்களில் சபையின் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்படமாட்டாது என்பதை கவனத்திற் கொள்க.

© எம். எம். மன்ஸூர்

புனைப் பெயர் : மாவனல்லை எம். எம். மன்ஸூர்
தமிழ்வண்ணன்

ISBN 978-955-53597-0-2

இலங்கை தேசிய நூலகம் - வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

மன்ஸூர் எம். எம்.
குள்ளன் (சிறுவர் கதை) / எம். எம். மன்ஸூர் மாவனல்லை.
ஆசிரியர் 2011
ப. 32. ச. மீ. 21
ISBN 978-955-53597-0-2
I. சி 894. 8113 ii. தலைப்பு
iii. சிறுவர் கதை

Price	: Rs. 100/=
Type Setting	: Fine Graphics, Mahaweli Shopping Complex, Mawanella.
Cover & Art Design	: Noorjan Uwais, Mawanella.
Printed By	: MJM Printers, 119, Main Street, Mawanella.
Publishers	: Published by Author 460/16, Aduwawala watha Beligamma, Mawanella. T.P No. 0773706374

குள்ளன்

கல்வி அமைச்சு
அனுமதிப் பத்திரம்

புத்தகத்தின் பெயர்: குள்ளன் அனுமதிப் பத்திர இல: க.நா.வெ.ச/2/9097
நூலாசிரியர்: கலாபூசணம் எம்.எம். மன்கூர்

1952 பெப்ரவரி மாதம் 29ம் திகதி வெளியிடப்பட்ட இலங்கை அரசின் வர்தமானி அறிவித்தலில் பிரகரமான உதவி நன்கொடை பெறும் சுய மொழி, இரட்டை மொழி மற்றும் ஆங்கிலப் பாடசாலை தொடர்பான பிரமானக் குறிப்பின் 19/ஏ வாசகத்தின் கீழ் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகத்தினால் பாடசாலை நூலகப் புத்தகமாக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது.

விஜித வெல கெதர,
செயலாளர்,
கல்வி நூல் வெளியீட்டு ஆலோசனை சபை,
2011. 07. 26
கல்வி அமைச்சு, இசுருபாய பத்தரமுல்ல.
அனுமதிப்பத்திரம் காலாவதியாகும் திகதி: 2016. 07. 25

முன்னுரை

தொலைக்காட்சி மெகா தொடர்கள் என்பவற்றில் தம்மை அதிகமாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்படும் வாசிப்பு பழக்கத்தை ஏனோ ஊக்குவிக்க மறந்து விடுகின்றனர். வாசிப்பு ஒரு மனிதனை முழு மனிதனாக மாற்றுகிறது.

குள்ளன் கதை மூலம் சிறார்களை வாசிக்கத் தூண்டும் விதமாக கதையை சுவாரசியமாக எழுதி ஒரு முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்கின்றேன். அவர்களது மனதை தொடும் வண்ணம் வண்ணப் படங்களையும் இட்டு இருக்கின்றேன். நிச்சயமாக அவர்கள் இதனைப் பெரிதும் விரும்பிப் படிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. பெற்றோரும் அதற்கான ஊக்கத்தை அளிக்க முன் வருவார்கள் என நம்புகிறேன். அதே வேளை பாடசாலை நூலகப் புத்தகமாக வெளிவரும் இந்த நூலை ஒவ்வொரு சிறாரும் படித்து பயன் பெற வாழ்த்துகிறேன். மேலும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர் கலாநிதித் துரை மனோகரன், சகல ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் அவ்வப்போது வழங்கிய கலாபூஷணம் உ. நிஸார், ஓவியங்களை வரைந்து தந்த நூர்ஜான் உவைஸ், பைன் கிராபிக்ஸ், எம். ஜே. எம். அச்சகம் ஆகியோருக்கு என் உளம் நிறைந்த நன்றிகள் உறித்தாகட்டும்.

15.8.2011

இவ்வண்ணம்
அன்புடன்
எம். எம். மன்ஸூர்

அண்ணுரை

கலாபூஷணம் எம். எம். மன்ஸூர் இலக்கிய உலகுக்கு நன்கு பரிச்சையமானவர். மாவனல்லையைச் சேர்ந்த அவர், விவசாயத் திணைக்களத்தில் விவசாய அதிகாரியாக பண்பாற்றிவர் பிரபல எழுத்தாளர் ஏ. பி. வி. கோமஸ் அவர்களால் இலக்கிய உரம் பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்டவர். இலங்கையின் சிறந்த பத்திரிகையாளரில் ஒருவரான எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்களால் பத்திரிகை உலகுக்குள் நுழைந்து தம்மை வளர்த்துக் கொண்டவர். இலங்கையின் பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும், இதழ்களிலும் எழுதி வருபவர். சிறுகதை, சவிதை, உருவக்கதை, குட்டிக்கதை, குறுங்கதை, மொழி பெயர்ப்பு போன்றவற்றில் ஈடுபாடு காட்டி எழுதியவர். கவிதைப் போட்டிகளில் பரிசும் பெற்றவர். இவரது கவிதைகள் நாடகங்கள் இலங்கை வானொலியின் முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியின் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. மாவனல்லை எம். எம். மன்ஸூர் என்ற பெயரிலும், தமிழ்வண்ணன் என்ற புனைப் பெயரிலும் இவர் எழுதி வந்துள்ளார்.

இவ்வாறு எழுத்துலகில் பல பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ள மன்ஸூர் குள்ளன் என்ற சிறுவர் கதை நூலையும் எழுதி வெளியிடுகின்றார். இக்கதை சிறுவர்களுக்கு சுவாரசியத்தை ஏற்படுத்தும் முறையிலும் அவர்களது வாசிப்பு ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. சிறுவர் இலக்கியங்கள் அழகான வண்ணப் படங்களுடன் அச்சிடப்படுவதே சிறந்தது அதற்கேற்ற முறையில் இந்நூலும் அச்சடப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

இலங்கையில் தற்போது சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் பொதுவான ஆர்வம் ஏற்பட்டு வருவதைக் காணலாம் அந்த வகையில் எம்.எம். மன்ஸூரின் குள்ளன் என்ற இச்சிறுவர் கதையும் சிறுவர் இலக்கியத் துறைக்கு வளம் சேர்க்கும் முறையில் அமைந்துள்ளது.

எம்.எம். மன்ஸூர் தமது பிற இலக்கியத்துறைக்கும் சிறுவர் இலக்கியத் துறைக்கும் தொடர்ந்து பங்களிப்புச் செய்து வருதல் வேண்டும். சிறுவர்களும் ஏனைய இலக்கிய அபிமானிகளும் இந்நூலை வரவேற்று வாசித்து மகிழ்வர் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. நூலாசிரியருக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

பேராதனை
10.08.2011

கலாநிதி துரை மனோகரன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராதனை பல்கலைக் கழகம்

குள்ளன்

மாலையில் வேலை முடிந்து குடிசைக்குத் திரும்பிய குடியானவன் அடுப்புக்கு பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான். மாலை நேரத்தில் மெல்லென வீசிக் கொண்டிருந்த குளிர் தென்றலை தணிப்பதற்கு அந்த அடுப்பில் எரியும் நெருப்பு இதமாக இருந்தது. அவன் விறகுக் கட்டைகளை ஒழுங்குபடுத்தி அடுக்கிய வண்ணம் குளிர் காய்ந்து கொண்டு இருக்கும் பொழுது அவனது மனைவியும் வந்து அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டு அமைதியாக இருந்தாள்.

“எனக்கென்றால் ஒன்றும் புரியவில்லை. இது பாழாய்ப் போன வாழ்க்கையாக இருக்கிறது. இப்படி பாழாய்ப் போன வாழ்க்கை வாழ்ந்து என்ன பயன்? பிள்ளைச் செல்வம் அற்று வாழும் வாழ்க்கையில் சந்தோஷமே இல்லை. அடுத்த வீட்டில் இருக்கும் பிள்ளைச் செல்வங்கள் துள்ளிக் குதித்து விளையாடும் அழகைப் பார்க்கும் போது எவ்வளவு அழகாகவும், ஆனந்தமாகவும் இருக்கிறது.”

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் அங்கு

இமதி வாசகமும்
வேகமாகவும்
செல்லும்...

நிலவிய அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு அந்தக் குடியானவன் கூறினான்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மனைவி ஒரு நீண்ட பெரு மூச்சை விட்டு விட்டு கணவனின் கவலைக்கு இப்படி ஒரு அபிப்பிராயம் கூறினாள்.

“எமக்கு அதிகம் தேவையில்லை. இந்த விரலின் அளவிலாவது ஒரு குழந்தை இருப்பதாக இருந்தால் எவ்வளவோ போதும். அது கூட இல்லாதது எமக்கு இருக்கும்...!”

அவள் பேச்சை முடிக்கவில்லை.

இப்படிக்கூறி அதிக நாட்கள் செல்லவில்லை. அந்தக் குடியானவனின் அன்பு மனைவி ஏதோ சகயீனத்தால் பாதிக்கப்பட்டவள் போல் சோர்ந்து காணப்பட்டாள். எப்படியோ ஏழு மாதங்கள் உருண்டோடின. அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தை ஏனைய குழந்தைகளைப் போன்று சகல அங்க அவயங்களைப் பெற்று இருந்தாலும் உயரம், தடிப்பு இருந்த அளவிலேயே காணப்பட்டது. பிற்காலத்தில் அந்த ஆண் குழந்தை வளர்ச்சி அடைவான் என்று அவர்கள் அப்பொழுது நினைத்தார்கள். என்றாலும் காலம் செல்லச் செல்ல அவன் பிறக்கும் பொழுது இருந்த அளவிலேயே குள்ளமாகவே காணப்பட்டான். அவன் உடலழகிலும், அளவிலும் மிகவும் சின்னவனாகக் காணப்பட்டாலும் அவன்

முதிர்ந்தவர்களிடம் இருக்கும் அறிவை விட புத்தி செளந்தரியத்தில் பெரியவனாக இருந்தான்.

குடியானவன் காட்டில் மரமறுத்து ஜீவனம் நடத்தி வந்தான். அவனிடம் ஒரு குதிரை வண்டியும் இருந்தது. அந்தக் குதிரை வண்டியில்தான் அவன் மரக் குத்திகளை ஏற்றி எடுத்து வருவது வழக்கமாய் இருந்தது.

ஒரு நாள் அவன் காட்டுக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டு இருக்கும் போது இவ்வாறு கூறினான்.

“இந்த வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு என் பின்னால் வருவதற்கு ஒரு சின்னப் பையன் இருந்தால் எனக்கு எவ்வளவு உதவியாக இருக்கும்.”

தந்தை கூறிக்கொண்டு இருப்பது குள்ள மகனின் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்தது, மறு கணம் “அப்பா இதனை ஓட்டிக் கொண்டுவர என்னால் முடியும்” என்றான் அவன்.

இதைக் கேட்டு அவனுக்கு “பக்” என சிரிப்பு வந்தது. பின்னர் “அது எப்படி மகனே உன்னால் முடியும்? உனக்கு குதிரையின் பின்னால் இருந்து அதன் மூக்குக் கயிற்றையாவது இழுக்க முடியுமா?” என்றான்.

“அதற்குப் பரவாயில்லை. உங்களுக்கு.

எப்படியாவது இந்த வண்டியை கொண்டு செல்லத்தானே வேண்டும்.”

“சரி சரி அது முடியுமா? என்று இன்னொரு நாளைக்கு பார்க்கலாம்.” என்று கூறிவிட்டு அவன் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

தந்தை இன்னுமொரு நாள் காட்டுக்கு செல்லும் சங்கதி எப்படியோ குள்ளனுக்கு தெரிந்துவிட்டது. உடனே தாயிடம் ஓடினான்.

“அம்மா, அம்மா இன்றைக்கென்றால் நான் எப்பாடு பட்டாவது வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு அப்பா செல்லும் வழியில் போகப் போகிறேன்.”

“முடியாத வேலையைச் செய்ய வேண்டாம் மகனே!”

“இல்லை அம்மா குதிரை வண்டியை கட்டி என்னைத் தூக்கி குதிரையின் முதுகில் வைத்து விடுங்கள். உம்.... அவசரமாக.”

குதிரை வண்டியில் பூட்டப்பட்டாயிற்று, தாய் குள்ளனைத் தூக்கிக் குதிரையின் காதுகளுக்குப் பக்கத்தில் இருத்தினாள். குள்ளன் குதிரையின் காதுகளுக்குப் பக்கத்தில் ஜாலியாக அமர்ந்து கொண்டு குதிரையைப் போகுமாறு பணித்தான். குதிரை வண்டி நகர்ந்தது. மெதுவாகச் செல்ல வேண்டிய இடத்தில் மெதுவாகவும், வேகமாகச் செல்ல வேண்டிய இடத்தில் வேகமாகவும் செல்லுமாறு குதிரைக்கு

கட்டளையிட்டான். அவன் மிகவும் நன்றாகப் பழக்கப்பட்ட ஒரு வண்டி ஓட்டியைப் போல் கட்டளையிட வண்டியும் நல்ல முறையில் ஓடிக் கொண்டு இருந்தது.

வழியில் இருவர் அகப்பட்டனர். அவர்களுக்கு அதிசயம் தாள முடியவில்லை.

“ஏய்! அதோபார் அந்தக் குதிரை வண்டியை அதில் ஒருவருமே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வெறும் வண்டியாகவே இருக்கிறது. என்றாலும் பேச்சுச் சத்தம் கேட்கிறதே”

ஒருவன் மற்றவனிடம் கூறினான்.

“ஆமாம் உண்மை தான். இதில் ஏதோ இரகசியம் இருக்க வேண்டும். எதற்கும் நாம் வண்டி நிற்கும் வரையில் செல்லுவோம்.

மற்றவன் கூறினான்.

இருவரும் வண்டியைப் பின் தொடர்ந்து வேகமாக நடந்தனர். வண்டியும் அந்த மரம் அறுக்கும் இடத்துக்கு வந்து நின்றது.

“அப்பா அப்பா! இதோ வண்டியை கொண்டு வந்து விட்டேன். இனி என்னை இறக்கிவிடுங்கள்.”

குடியானவனும் குதிரையின் வலது பக்க காதுக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டு இருந்த குள்ளனைத் தூக்கி நிலத்தில் விட்டான். இதைக் கண்ட இருவருக்கும் ஆச்சரியம்

தாங்க முடியவில்லை. அந்த அதிர்ச்சியில் சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்தனர். சிறிது நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு அதில் ஒருவன் மற்றவனை ஒரு பக்கமாக அழைத்து இவ்வாறு கூறினான்.

“இந்தக் குள்ளனை நாம் பணம் கொடுத்து வாங்கினால் அவனை வைத்து எமக்கு அதிக பணம் சம்பாதிக்க முடியும். அவனை எடுத்துக்கொண்டு நகரங்களுக்குச் சென்றால் பணம் கொட்டோ கொட்டுண்ணு கொட்டும்” என்றான்.

“ஆமாம் உன்மைதான். நாம் அப்படியே செய்வோம்” என்று அதற்கு இசைந்தான் மற்றவன்.

அவர்கள் இருவரும் குடியானவனிடம் வந்தனர்.

“இந்தக் குள்ளனை எமக்கு தந்துவிடு. நீ கேட்கின்ற அளவு பணம் தருகிறோம்” என்றான் ஒருவன்.

“பேசப்படாது இந்தக் குள்ளன் தான் என் உயிர். நீங்கள் இப்படியல்ல முழு உலகத்தையும் எனக்கு தந்தாலும் நான் இவனை தரமாட்டேன்.” அவன் உறுதியாக கூறினான்.

இதைக் கேட்ட குள்ளன் மெதுவாக தந்தையின் மீது தாவி ஏறி; அவனது காதுகளுக்குப் பக்கமாக வந்து கழுத்தில்

நின்றான்.

“அப்பா பரவாயில்லை. என்னை அவர்களுக்கு விற்று விடுங்கள். அவர்களிடமிருந்து முடியுமான அளவு பணத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். பின்னர் நான் வந்து விடுகிறேன்.”

“சரி, நீ எப்படி அவர்களுடன் போகப் போகிறாய்?”

“அதில் ஒருவனிடம் இருக்கும் தொப்பி எனது பிரயாணத்துக்கு சௌகரியமாக இருக்கும். என்னை தூக்கி அந்த தொப்பியில் இருத்தி விடுங்கள் நான் தொப்பியின் ஓரங்களில் திரிந்து கொண்டே எல்லா காட்சிகளையும் ரசித்துக் கொண்டு செல்கிறேன்.”

தகப்பனும் அதற்கு இசைந்ததோடு அந்த இருவரும் சம்மதித்தனர். அதற்குப் பிறகு தொப்பியில் அமர்ந்துகொண்ட குள்ளன் தனது தந்தையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தான்.

குள்ளன் அந்தத் தொப்பியில் அமர்ந்த வண்ணம் ஹாய்யாக இயற்கை காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டு சென்றான். அவ்விருவரும் ஒரு வயல் வெளியில் நடந்து கொண்டு இருக்கும் பொழுது குள்ளன் கூறினான்.

“கொஞ்சம் என்னை நிலத்தில் இறக்கி விடுங்கள், எனக்கு... எனக்கு.... போக

வேண்டும்.”

“ஐயோ அதற்குப் பரவாயில்லை, இதைவிட எத்தனையோ பெரிய பறவைகள் எல்லாம் எனது தொப்பியில் மலத்தைக் கழித்துள்ளன.”

“எனக்கு அப்படி முடியாது. அவசரமாக என்னை நிலத்தில் இறக்கி விடுங்கள்.”

அவன் வேறு வழியின்றி தொப்பியில் இருந்த குள்ளனைத் தூக்கி நிலத்தில் வயல் வரப்பில் இட்டான். குள்ளன் புதருக்குள் மறைந்து கொண்டான். நான் வரும் வரையில் அப்படியே இருங்கள் என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

குள்ளன் தனது கடமையை முடித்துக்கொண்டு வரும் வரை காத்திருந்த இருவரும் தமக்குள் பேசிக் கொண்டனர்.

“இந்தக் குள்ளனை நாம் எடுத்துச் சென்று சர்கஸ் காரருக்கு விற்றுவிடலாம் எமக்கு பெருந்தொகைப் பணம் கிடைக்கும்.” என்றான் ஒருவன்.

“ஊஹும்.. இல்லை அப்படிச் செய்தால் ஒரேயடியாக பணம் முழுவதும் செலவு செய்து முடிந்து விடும். அப்புறம் எமக்கு பணம் சம்பாதிக்க வேறு வழியில்லாமல் போய்விடும். அதனால் நாம் இவனை வாரச்சந்தை கூடும் இடங்களுக்கு கொண்டு சென்று காட்டி நிறையப் பணம்

சம்பாதிக்கலாம்” என்று யோசனை கூறினான் மற்றவன்.

“அவன் சொல்வதிலும் ஓர் உண்மை இருக்கிறது. அப்படியே செய்வோம்” என முதலாமவன் மற்றவனின் அந்த அற்புத யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் குள்ளன் தனது கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தான்.

“நண்பர்களே! நான் ரெடி என்னைத் தூக்கி உங்கள் தோளில் வையுங்கள்” என்றான்.

அவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர் குள்ளன் இயற்கையை ரசித்த வண்ணம் தோளில் பயணம் செய்தான்.

மறுநாள் காலையில் இருவரும் நேரகாலத்தோடு எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு குள்ளனையும் பக்கத்தில் இருத்திக் கொண்டு காலை ஆகாரத்தை உட்கொள்ளத்தொடங்கினர்.

“இன்றைக்கு எங்கெல்லாம் போகலாம்?” என்று கேட்டான் குள்ளனைத் தோளில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தவன்.

“நாம் இருவரும் இந்தக் குள்ளனையும் அழைத்துக்கொண்டு வார சந்தைக்குப் புறப்படுவோம். அங்கு கண்ணுக்கு அழகான

பற்பல விளையாட்டுப் பொருட்கள், காட்சிப் பொருட்கள் எல்லாம் உண்டு. காய்கறி, உணவுப் பொருட்கள் என ஏராளம் உண்டு. எமக்குத் தேவையானவற்றை வாங்கிக் கொண்டு குள்ள நண்பனுக்குத் தேவையான பொருட்களையும் வாங்கிக் கொடுத்து விடுவோம்” என்றான்.

“ஹாய்..... சந்தை என்றால் எனக்கு ரொம்ப இஷ்டம் இப்பவே புறப்படுவோம்” என்றான் குள்ளன்.

குள்ளன் தமது திட்டத்தை அறிந்து எங்கே மறுத்து விடுவானோ என்று இருந்தவர்களுக்கு குள்ளனின் விருப்பத்தை அறிந்ததும் மகிழ்ச்சி தாள முடியவில்லை.

“சரி சரி போவோம் போவோம் குள்ள நண்பனே! சற்றுப் பொறு இதோ உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறோம்” என்று கூறி இருவரும் உடை மாற்ற உள்ளே சென்றனர்.

அவர்கள் வரும் வரையில் குள்ளன் வேறு வழிகளில் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். “நான் எப்படியாவது இவர்களிடம் இருந்து தப்பி தனது பெற்றோரிடம் சென்று விடவேண்டும். அவர்கள் என்னைக் காணாது இந்நேரம் துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்” என்று எண்ணியவன் “எப்படித்தப்புவது? ஆ.. நல்ல யோசனை. சந்தைக்குக் கூட்டிச் சென்றதன் பிறகு யாராவது ஒருவருடைய

கூடையில் மறைந்து ஒளிந்து கொள்ளலாம். பிறகு தப்பி ஓடிவிடலாம்” என்று திட்டமிட்டான்.

மூவரும் சந்தைக்குப் புறப்பட்டனர். வழியில் குள்ளன் அவர்கள் இருவரதும் தோள்களில் மாறிமாறி அமர்ந்த வண்ணம் பிரயாணம் செய்தான். போகும் வழியில் வழமைபோல் இயற்கைக்காட்சிகளை ரசித்த வண்ணம் சென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் சந்தையை அடைந்தனர். வாரம் ஒரு முறை கூடும் சந்தை என்பதால் சந்தடி மிகுந்தே காணப்பட்டது. காய்கறிகளின் பெயரைச் உரக்கச் சொல்லி காய்கறி வியாபாரிகள் வாடிக்கையாளர்களைக் கூவி அழைத்தனர். “லாபம், லாபம் மரக்கறி லாபம்” என்று மரக்கறி விற்பவர்கள் அழைப்புக்குரல் விடுக்க “பழம், பழம் மாம்பழம், பப்பாசிப்பழம், அன்னாசி, அன்னாசி” என பழ வர்க்கங்களின் பெயர்களைக் கூவி அழைத்துக் கொண்டிருந்தனர் பழ விற்பனையாளர்கள். “இதோ பொம்மை, நின்று கொள்ளச் சொன்னால் நின்று கொள்ளும், உட்காரச் சொன்னால் உட்காரும் நீங்கள் சொல்லுகிறபடி எல்லாம் கேட்கும்” என பொம்மை விற்பவன் பொம்மைகளைக் காட்டிக் கூவி அழைத்தபடி தனது கையில் உள்ள கட்டுப்பாட்டு விசையந்திரத்தில் தந்திரங்கள் செய்து

கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

“கரடிபொம்மை வேண்டுமா கரடி பொம்மை? ஓடி வாருங்கள் உங்களுக்குத் தேவையானதைத் தேடி எடுங்கள்” என இன்னொரு வியாபாரி கூவி அழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மெரிகோரவுண்” வலையம் ஒரு புறம் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. அதில் சிறுவர்களும், பெரியவர்களும் அமர்ந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். மேலே சுற்றும் சுழற்சியில் சிலர் அச்சத்தில் கூக்குரல் இட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு புறம் சட்டிபானைகளும், மற்றும் தேவையான விளையாட்டுப் பொருட்களும் விற்பனை செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இதற்கிடையில் குள்ளனைக் கொண்டு வந்தவர்கள், “இதோ வந்துவிட்டான் குள்ளன், நீங்கள் இதுவரையில் கண்டிராத அதிசயம் ஆள் காட்டி விரல் அளவில் நீங்கள் குள்ள மனிதன் கண்டதுண்டா?” எனக் குள்ளனின் அங்க வர்ணனைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி கூவி அழைத்த வண்ணம் குள்ளனைக் காட்சிப் படுத்துபவர்கள் கூட்டத்தை கூட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் அங்கு ஒரு பெருங் கூட்டமே கூடி விட்டது. குள்ளன் அங்கு விரிக்கப்பட்டிருந்த தரை விரிப்பில் துள்ளிப்

பாய்வதும், கூடி நின்றவர்களின் தோளில் ஏறிப்பாய்வதும், கையில் தொத்தி கழுத்தில் ஏறி அதிசயம் காட்டுவதுமாக இருந்தான்.

“நாங்கள் குள்ளனுக்குத் தேவையான நல்ல சாப்பாடு போட வேண்டும். உங்களிடம் உள்ள பணத்தைப் போட்டு அவனை உற்சாகப்படுத்துங்கள், கைதட்டி ஆரவாரம் செய்யுங்கள்” என்று உற்சாகம் ஊட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

மள மளவென ரூபாய்த்தாள்களும், நாணயக் குற்றிகளும் விரிப்பில் உருண்டன. குள்ளனைக் கொண்டு வந்தவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது “நாங்கள் இவனை வைத்தே ஊரிலே பெரிய பணக்காரர்கள் ஆகி விடலாம்” என்று எண்ணி மகிழ்ந்த வண்ணம் சேர்ந்திருந்த காசையெல்லாம் பொறுக்கி எடுத்து சட்டைப்பைக்குள் திணித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் குள்ளன் திட்டமிட்டபடி தப்பித்துக் கொள்ள வழி தேடினான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் சந்தையில் காய்கறி வாங்க வந்தவர்களின் பிரம்புக்கூடை ஒன்று கண்ணில்பட்டது. யாருக்கும் தெரியாமல் அந்த பிரம்புக் கூடையில் இருந்த காய்கறிக் குள் தன்னை ஒளித்துக் கொண்டான். கொட்டிக் கிடந்த பணத்தை அள்ளும் ஆசையில் குள்ளன் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை.

கூட்டம் கலைந்து சென்றதும் தான் குள்ளனின் நினைவு வந்தது.

“அட்டே பணத்தாசையில் குள்ளனை மறந்து விட்டோமே. சேச்சே... பெரிய மோசம் நடந்துவிட்டது. என்ன செய்வது? இப்பொழுது இந்தக் குள்ளனை எங்கென்று தேடுவது?” என அப்பொழுதுதான் அவர்கள் குள்ளனைத் தேடத் தொடங்கினர். அதே நேரம் காய்கறிக் கூடைக்குள் ஹாயாக இருந்த வண்ணம் குள்ளன் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தது அவர்களுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது.

அந்த அழகிய காய்கறிக் கூடைக்குச் சொந்தக்காரியானவள் அதனைக் கொண்டு சென்று அவளது வீட்டுக்குசினியில் வைத்து விட்டு உடை மாற்றுவதற்காக அவளது அறைக்குள் சென்றாள்.

குள்ளன் காய்கறிக் கூடைக்குள் இருந்து மெதுவாக வெளியில் வந்து மேசையின் மீது ஒரு சுற்றுச் சுற்றித் திரிந்தான். பின்னர் எஜமானியம்மாள் வரும் அரவம் கேட்டு மேசையின் விளிம்பின் உட்புறம் இருந்த கம்பு இடுக்கில் ஒளிந்து கொண்டான்.

அந்த வீட்டு எஜமானியம்மாவின் கணவர் பிரபல சர்கஸ் கம்பனி ஒன்றில் கோமாளிவேஷம் போட்டு ரசிகர்களை சிரித்து மகிழ்ச்சி செய்பவர் பகல் முழுக்க தூங்கிவிட்டு இரவில் சர்கஸ் வேலையில் ஈடுபடுபவர்.

அந்த சர்கஸ் கம்பனி இரவுக் காட்சிகளை மட்டும் தான் நடத்தி வந்தது.

எஜமானியம்மாள் சென்றதும் சப்தம் காட்டாமல் குள்ளன் இடுக்கின் வழியாக நுழைந்து தொங்க விடப்பட்டிருந்த கோமாளிகள் அணியும் உடைக்குள் ஒளிந்து கொண்டான்.

அந்த எஜமானியம்மாளின் கணவர் வேலைக்குப் போகப் புறப்பட்டு விட்டான். வாசலில் வந்து நின்றவன் “சிவகாமி, நான் சர்கஸ் முடிந்துவர நேரமாகும். சாப்பிட்டு விட்டு கதவை நன்றாக தாளிட்டுக் கொண்டு தூங்கு நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டான். கோமாளி உடைக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்த குள்ளன் சப்தம் காட்டாமல் இருந்தான். கோமாளி உடை அவனுடைய தோளின் மீது தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சர்கஸ் நிலையத்தை அடைந்ததும் இரவுக் காட்சிக்காக தனது கோமாளி உடையை அணிந்து கொண்டு சாகசம் காட்ட ஆயத்தமானான் அவன்.

“ஏய் என்னையும் உன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்” என்றது ஒரு குரல்.

குரல் எங்கிருந்து வந்தது என்று திகைத்தவனாக அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

“ஏய்.... உன் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுப்பார் நான்தான், என்றது குள்ளனின் குரல்

அவன் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்ட போது அதில் தொற்றிக் குள்ளன் வெளியில் வந்தான்.

குள்ளனைக் கண்டதும் அதிசயித்த சர்கஸ்காரன் தனது விந்தைகளுக்கு அந்தக் குள்ளனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். குள்ளனும் அவனுக்கு ஏற்ற விதத்தில் இசைந்து கொடுத்தான். சர்கஸ் ஏனைய நாட்களை விட அன்று களை கட்டியது.

அன்று சர்கஸ் நிலையத்துக்கு ஓய்வு நாளாக இருந்தபடியால் குள்ளனுக்கு சர்கஸுக்குப் பயன்படுத்தும் பழக்கப்பட்ட மிருகங்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்தைக் கூட்டிச்சென்று காட்டுவதற்காகப் புறப்பட்டான் அவன்.

எல்லா மிருகங்களையும் கண்டு களித்த குள்ளன், இனி எப்படியும் இவனிடம் இருந்து தப்பிப் போகவே வழி பார்த்திருந்தான்.

எல்லா இடங்களையும் அவனுக்குச் சுற்றிக் காட்டியதன் பின்னால் சர்கஸ்காரன் குள்ளனைத் தோளில் வைத்த வண்ணம் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

சிறிது தூரம் நடந்ததும் குள்ளன் கூறினான் “என்னைச் சற்று இறக்கி விடு நான்

ஒன்றுக்குப் போக வேண்டும்” என்றான்.

“எங்கே தனது மேனியைக் குள்ளன் மஞ்சள் நீராட்டுவான்” என எண்ணி உடனே குள்ளனை நிலத்தில் இறக்கி விட்டு வரும் வரையில் காத்திருந்தான்.

புதருக்குள் நுழைந்த குள்ளனுக்கு அங்கு எதுவுமே அகப்படவில்லை. உள்ளே எங்கும் “கும்” இருட்டாக இருந்தது. அவன் வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு வெளியில் வந்து பார்த்த பொழுது அவன் சென்றிருந்தான்.

குள்ளன் வயல் வரப்புக்கு வரப்பு பாய்ந்து வரும் பொழுது இப்படியும் சிந்தித்தான்.

“எனக்கு ரொம்பவும் அச்சமாக இருக்கிறது. தப்பித் தவறியேனும் நான் விழுந்தால் எனது கழுத்து உடைந்து போகும். அதோ அங்கே எனக்கு சற்று அமர்ந்து ஆறுதலாக தூங்குவதற்கு ஒரு வீடு இருக்கிறது. அந்த வீட்டுக்கு உரிய சொந்தக்காரனும் இல்லை போல் தெரிகிறது. சும்மாவாயினும் சொந்தக்காரன் இல்லாத நத்தை ஓட்டுக்குள் நுழைந்தால் என்ன?”

குள்ளன் நத்தை ஓட்டுக்குள் நுழைந்து தூங்குவதற்கு தயாரானான். அதேவேளை அங்கு பக்கத்தால் சென்ற மனிதன் மற்றவனிடம் கூறினான்.

“யாரது, என்ன சப்தம் எங்கிருந்து

வருகிறது.”

“நான் தான். தயவு செய்து என்னை ஓட்டிக்கொண்டு செல்லுங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய உதவியை செய்கிறேன்.”

“எங்கிருந்து பேசுகிறே?”

“நன்றாக கீழே பாருங்கள்.”

அவர்கள் கீழே பார்த்தனர்.

மறுகணம் அதிசயித்தனர்.

“எனக்கு வெளியில் வருவதற்கு உதவி செய்யுங்கள்.

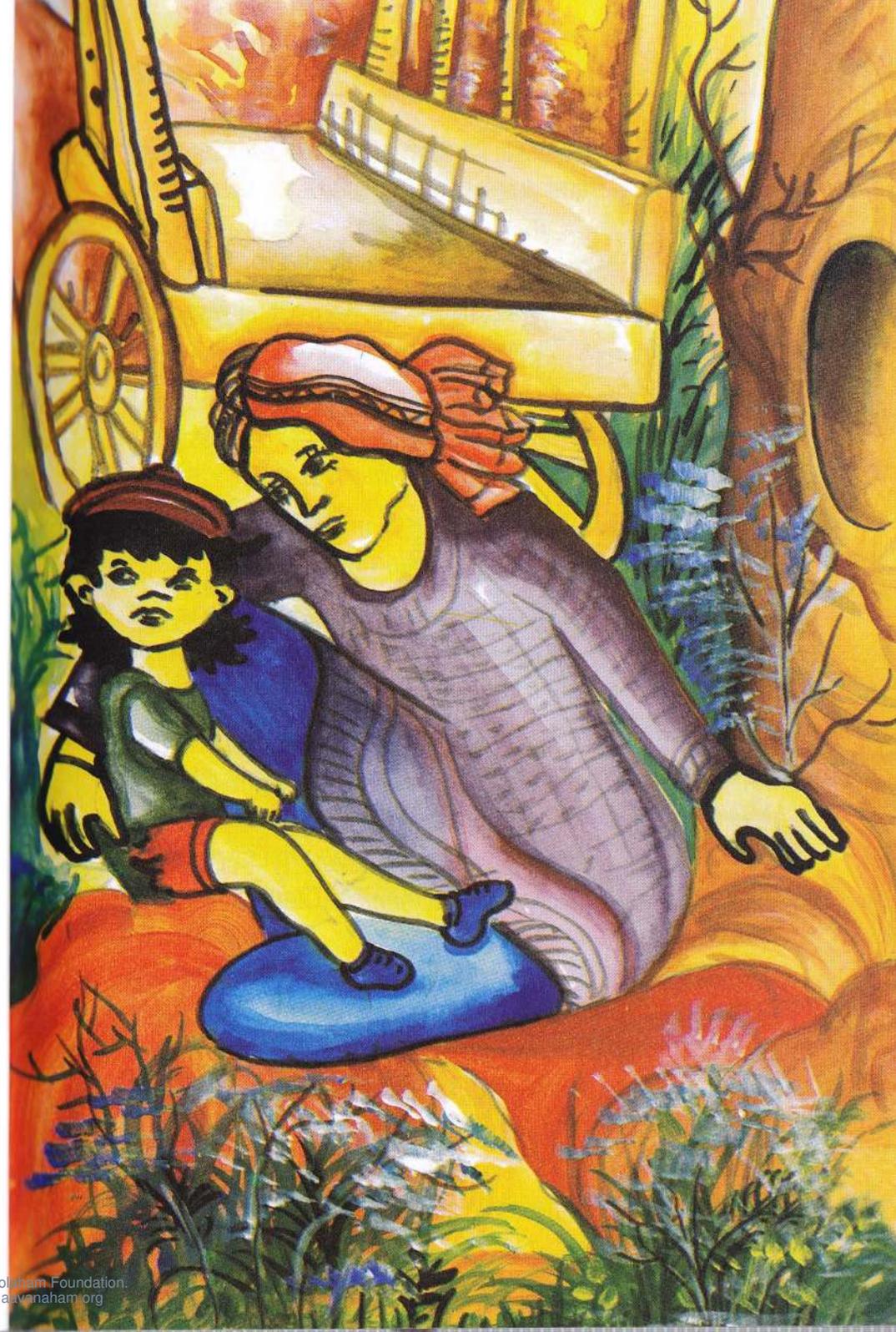
அதில் ஒருவன் நத்தை ஓட்டுக்குள் கையைவிட்டான். குள்ளன் கையில் தொத்தி வெளியே வந்தான்.

“ஓ.... இந்தக் குள்ளனா எம்முடன் பேசியது?”

“ஆமாம்!”

“அது சரி உன்னால் எப்படி எமக்கு உதவி செய்ய முடியும்?”

“நீங்கள் இருவரும் ஒரு தனவந்தரை கொள்ளையடிக்கப்போவதை நான் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன். எனவே நீங்கள் என்னைக் கொண்டு போய் அந்த தனவந்தரனின் வீட்டு ஜன்னலுக்கு அருகில் விட்டு விடுங்கள். அப்புறம் உங்களுக்கு வேண்டியதை நான் பெற்றுத்தருகிறேன்.”

“சரி சரி அப்போ எங்களோடு வா” என்று கூறிக் குள்ளனை அழைத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட தனவந்தரின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றனர் இருவரும்.

குள்ளன் ஜன்னலுக்கு மேல் ஏறினான். “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? என்று கேட்டான்.

இதைக்கேட்டு இரு திருடர்களும் பீதியுற்றனர்.

“உஷ்... சத்தம் போடாதே வீட்டில் இருப்பவர்கள் விழித்துக்கொள்வார்கள்.”

இது குள்ளனுக்கு விளங்கவும் இல்லை. தெளிவாக கேட்கவும் இல்லை. அதனால் அவன் மீண்டும் சப்தம் போட்டுப் பேசினான்.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்! இந்த வீட்டில் இருந்து உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்?”

இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு பக்கத்து அறையில் ஆழ்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த காவல்காரன் விழித்துக் கொண்டான். திருடர்கள் இருவரும் ஓட்டம் பிடித்தனர் காவல்காரன் மறுபக்கம் திரும்பி படுத்துக் கொண்டான். எம்மை இந்தக் குள்ளன் ஏமாற்றப் பார்க்கிறான் என்று எண்ணி இருவரும் மீண்டும் அங்கு வந்தனர்.

“அங்கு ஏதாவது பெறுமதியான பொருள் இருந்தால் ஜன்னலுக்கு வெளியே

போடு, எமக்கு முக்கியமாக வேண்டியது பணம் தான்” என்றான் ஒருவன்.

“அப்படியானால் ஜன்னலுக்கு உள்ளே கையை நீட்டுங்கள் நான் வேண்டியதை எடுத்துத் தருகின்றேன்” என்றான் ஒருவன்.

இந்த அரவத்தைக் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட அவ்வீட்டு வேலைக்காரன் வெளியில் வந்து தேடிப் பார்த்தான். இதற்குள் அந்த திருடர்கள் இருவரும் ஓடிவிட்டனர். வெளியில் வந்த அவனுக்கு ஒன்றுமே தென்படவில்லை. அதனால் அவன் ஏதோ பிரமையாக இருக்கலாம் என்று எண்ணி மீண்டும் வந்து படுக்கைக்குச் சென்றான். அதற்குள் குள்ளன் ஜன்னலினூடே வெளியே வந்து விட்டான்.

வெளியில் வந்த குள்ளன் வேறு வழியின்றி அங்கு இருந்த வைக்கோல் பட்டறைக்குள் நுழைந்தான். அங்கு அவன் நன்றாகப் படுத்து உறங்கி விட்டுக் காலையில் செல்லலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டான். எனினும் அங்கு நடந்தது சற்றும் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி தான்.

அப்பொழுது பசுவுக்கு வைக்கோல் போட அங்கு வந்தவன் ஒரு அள்ளு வைக்கோலைச் சுமந்து சென்று பசுவுக்கு முன்னால் போட்டான். குள்ளன் திகைத்துப் போனான். அந்த பசுவுக்கு இட்ட வைக்கோலுக்குள் தான் குள்ளன் இருந்தான்.

பசு வைக்கோலை தின்னத்தொடங்கியது. குள்ளனின் மேனி கூசியது. ஆம், பசு வைக்கோலை அசைபோடும் போது அதன் பற்களுக்குச் சிக்காமல் தப்பினான். சிறிது நேரத்தில் குள்ளன் வைக்கோலுடன் பசுவின் வயிற்றுக்குள் தள்ளப்பட்டான். அங்கு ஓர் அமைதியான இடத்தைப் பிடித்து அமர்ந்து கொண்டு அவன் இப்படிச் சிந்தித்தான்.

“அடேயப்பா இந்த வீட்டில் உள்ள இருள். இந்த வீட்டுக்கு ஜன்னல் வைக்க மறந்துவிட்டார்கள் போல் இருக்கிறது.”

பசு பால் கரக்கும் நேரம் வந்ததும் சப்தமிட்டது. அப்பொழுது இன்னும் கொஞ்சம் வைக்கோலைக் கொண்டுவந்து கொட்டினான் சேவகன்.

“எனக்கு வைக்கோல் போதும்.”

அவன் திகைத்தான். “என்ன சப்தமிது? பலமுறை கேட்கிறதே” என்று அதிசயித்த அவன் எஜமானனிடம் ஓடினான்.

“ஐயா, ஐயா, நம்ம பசு மனிதனது பேச்சைப் போலப் பேசுகிறது.” என்றான்.

“உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சுப் போச்சு?” என்று கூறிய எஜமானனும் அவனுடன் பசுவுக்கு பக்கத்தில் வந்து நின்றான் உள்ளே இருந்து பேச்சுச் சத்தம் வருவது தெளிவாகக் கேட்டது.

“யாரோ இதற்கு சூட்சுமம் ஏதோ

செய்துவிடார்கள் போல் இருக்கு. இனி இதை வைத்துக் கொண்டு இருப்பதில் பயன் ஒன்றுமில்லை. விற்றுவிட வேண்டியதுதான்” என்று கூறி விட்டு எஜமானன் போய்விட்டான்.

சற்று நேரத்தில் பசுவை விற்கும் யோசனையை மாற்றிக் கொண்டு மிருக வைத்தியரை அழைத்து வந்து காட்டினான் எஜமான்.

“இதற்கு ஏதோ வயிற்றுக்கோலாறு போல் தென்படுகிறது நான் தரும் மருந்தை புண்ணாக்கில் கரைத்து குடிக்கக் கொடுங்கள் காலையில் எல்லம் சரியாகிவிடும்” என்று சொல்லி ஏதோ மருந்தொன்றை அந்த எஜமானின் கையில் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டார் மிருக வைத்தியர்.

எஜமானும் அவ்வாறே செய்ய, மறுநாள் அதிகாலையில் அந்தப் பசு அதிகமான சாணம் வெளியேற்றியிருப்பதைக் கண்டான். ஆனால் அந்த சாணத்துடன் வெளியில் தள்ளப்பட்ட குள்ளன் மெதுவாக நழுவி தனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தால் செல்லும் மாட்டு வண்டி ஒன்றில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். ஆனால், அந்த வண்டியின் சொந்தக்காரன் குள்ளனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் வண்டி தனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தால் செல்வதை அறிந்து தொப்பெனக் குதித்து தப்பித்துக் கொண்டான்.

குள்ளன் “அம்மா! அம்மா!” என்று உரக்கக் கத்தினான் சமையல் அறையில் ஈடுபட்டிருந்த குள்ளனின் தாய் மகனின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்து எட்டிப்பார்த்தாள்.

அங்கே குள்ளன் முற்றத்தில் சிரித்தபடி நின்றிருந்தான்.

ஆசை மிகுதியால் குள்ளனின் தாய் ஓடோடிச் சென்று குள்ளனை அப்படியே அள்ளி எடுத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தாள்.

“ஐயோ! என் மகனே உன்னைக் காணாது நாம் எவ்வளவு துன்பப்பட்டோம் தெரியுமா?”

“நானென்றால் உலகம் முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்தேன்.”

“அதெப்படி?”

குள்ளன் நடந்தவற்றை ஒன்றுவிடாமல் கூறி முடித்தான். இதைக்கேட்டு பெற்றோர் சபாஷ் போட்டனர். ஆனால், “இதன் பிறகு உன்னை நான் எவருக்கும் விற்க மாட்டேன்” என்றான் குடியானவன்.

கலாபூஷணம் எம்.எம். மன்ஸூர் இலக்கிய உலகுக்கு நன்கு பரிச்சயமானவர். இவர், சிறந்த பத்திரிகையாளரான எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்களால் பத்திரிகை உலகுக்குள் நுளைந்து தம்மை வளர்த்துக் கொண்டு பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும், இதழ்களிலும் பலதரப்பட்ட கதை, இலக்கிய வடிவங்களினூடாக எழுத்துலகுக்கு பங்களிப்புச் செய்து வருகிறார். இவர், குள்ளன் என்ற சிறுவர் கதை நுலையும் எழுதி வெளியிடுகிறார்.

இலங்கையில் தற்போது சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் பொதுவான ஆர்வம் ஏற்பட்டு வருவதைக் காணலாம். குள்ளன் என்ற இச்சிறுவர் கதையும் சிறுவர் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்க்கும் முறையில் அமைந்துள்ளது.

எம்.எம். மன்ஸூர் தமது பிற இலக்கியத்துறை ஈடுபாட்டோடு சிறுவர் இலக்கியத் துறைக்கும் தொடர்ந்து பங்களிப்புச் செய்து வருதல் வேண்டும்.

கலாநிதி துரை மனோகரன் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை, இலங்கை.

9 789555 359702

ISBN 978-955-53597-0-2

விலை: ரூ. 100/=

Published By: M.M. Mansoor, 460/16, Beligammana, Mawanella Tel: 035-4923648